

ag
on
ie

Emma Pěchoučková

Úvodník

„Tento způsob konce roku zdá se mi poněkud nešťastný.“

Tak by se zajisté opravil pan Vančura, kdyby seděl na našem místě. Pro každého z nás je tento konec roku rozhodně ojedinelý. Někteří přišli o poslední měsíce života na *Agěčku* vůbec, jiní o poslední normální konec roku, další o funkci, poslední hodiny občanky a zeměpisu, o možnost bojovat o *otevřená okna a jaro v kratasech*. Samozřejmě, karanténa měla mnohá pozitiva, většina z nás nepropadá ani není neklasifikována a ze spousty předmětů máme nejlepší známky za celé ty roky (i když se najdou předměty, kde je známka překvapivě nejhorská, co kdy byla).

Ale čekají nás prázdniny, dva měsíce pohody a sluníčka, které snad nepřeruší žádná druhá vlna. Užívejte si všeho dobrého, co léto přináší, a kdybyste někdy měli volnou kreativní chvíli, klidně nám něco pošlete (agredakce@gmail.com) a v září si to otiskneme. Tentokrát už na papír :) •

redakce

Emma Pěchoučková, VII.B
Veronika Fimbingerová, VII.B
Justýna Tůmová, V.A
Linda Xochitl Součková, V.B
Klára Polišenská, VI.C
Marta Majerová, VI.A
Julie Baboráková, VII.B
Ondřej Ruczaj, I.B
David Janák, I.B
Vojtěch Tax VII.B
Benedikta Peterková, III.A

korektura

Kilián Benda, VI.A
Julie Baboráková, VII.B
Justýna Tůmová, V.A
Zuzana Rosenbaumová, VII.B

grafika

Lukáš Witzany, VII.B

sazba

Barbora Hnyková, VI.C

agonie, červen 2020

Vyšlo v elektronické podobě

obsah

- 2 Úvodník
- 3 Krátké zprávy
- 4 Anketa Agónie
- 7 Rozloučení
- 8 S láskou vaše kvinty
- 10 Kam se jen poděl
- 11 Pěst reality
- 13 Chalífát
- 14 Povídka plná hlíny
- 16 Papež
- 18 Memečka
- 19 Nadějní fotbalisti
- Chcete něco vzkázat Agónii?
- 20 Báseň

Justýna Tůmová, Veronika Fimbingerová,
Klára Polišenská

krátké zprávy

Všichni kvintánští němčináři úspěšně zvládli ústní část DSD! Gratulujeme a držíme palce i v ostatních složkách zkoušky. #MajniTaktikIsZkusitSusn #UstniBeLike

O své chvíli slávy nepřišli ani maturanti. Zkoušení proběhla - a co víc, nakonec byly povoleny i jejich návštěvy mladšími ročníky! #Neruda

Lehce zmatená situace nastala s klasifikací. Závěrečné známky tak byly do poslední chvíle trochu překvapko. #HlavnijeNepro-padnout #LookingForwardToZnalostniDeficitVZari

Nejsmutnější zpráva roku - opouští nás pan Kačinec. Nejsme schopni slovy vyjádřit, jak moc nám bude chybět... #Heartbroken #LepsihoSkolnikaTezkoNajdem #Iconic

O focení mít strach nemusíte, přišel o něj jen ten, kdo na něj nepřišel! #NaVidenouVRocence #Syyyyr

! A! Je to! Jasně! Do funkce ředitele školy byl jmenován pan profesor Mrzílek! Gratulujeme! #VolejmeSlava #ATriDnySeRadujme !

anketa

Co se Vám líbí na výuce na dálku? Co z běžné výuky Vám chybí a na co se naopak netěšíte?

Pan profesor Hajíček:

Na výuce na dálku se mi líbí, že si mohu práci rozvrhnout a nemusím vstávat každý pracovní den v 5:00. Také se mi líbí, že jsem si mohl vyzkoušet spoustu nových možností/technických vychytávek/formátů práce. Nelíbí se mi, že nevidím konkrétní reakce na výuku, chybí mi každodenní dialog.

Paní profesorka Hajíčová:

Když už jsme do situace dálkové výuky byli vrženi, říkala jsem si, že by se z toho dala vytěžit dobrá příležitost, aby si studenti plně uvědomili svou vlastní zodpovědnost za své vzdělání a odložili nářky na toho či onoho nudného a neschopného profesora. A ejhle, oni se toho opravdu chopili! Na základě periodických dobrovolných online setkání se studenty se mi zdá - k mé velké radosti - že to opravdu zafungovalo. Další věc, která se mi na výuce na dálku líbí, je to, že nemusím řešit žádné kázeňské prohřešky. Zřejmě poprvé za celou dobu, kdy ve své třídě působím, se na konci pololetí obejdeme bez napomenutí, důtek a snížených známek z chování! Hurá!!! No a do třetice, nemusím vstávat na budíka ;-).

Z běžné výuky mi chybí živý kontakt se studenty, protože online setkání ho nahradí jen velmi nedokonale. Postrádám rovněž bezprostřední kontakt s kolegy, možnost věci neformálně konzultovat nebo prostě jen tak prohodit pár slov, vědět o sobě. Taky mi chybí pohyb - místo popocházení po třídě v hodinách a úprku mezi přízemím a 5. patrem o přestávkách sedím celé dny v křesle s laptopem na klíně.

Na co se netěším? Na dozory na chodbě a suplování.

Paní profesorka Jaworská:

Nejsem si jistá, zda se mi na výuce na dálku něco líbí. Mnohem více mi vyhovovala normální výuka. Výuka na dálku mi přijde méně efektivní, mnohem více časově náročná. Věřím, že může více vyhovovat studentům, ale učitelům...

Chybí mi lidský osobní kontakt. Chybí mi možnost bezprostředně reagovat na chyby studentů. Píšu jim zpětné vazby ohledně chyb, ale je to zdoluhavé. To, co člověk řekne během chvilky, píše jakou dobu na počítači. A pak si to ti studenti zase musí přečíst... Neuvědomuji si, že bych se na něco vyloženě netěšila.

Paní profesorka Moravcová:

Na výuce na dálku se mi nelíbí prakticky nic. Jediné pozitivum bylo, že někteří studenti napsali zajímavé slohy, ať už z AJ nebo ČJ. Čist ty dobré výtvary byla radost. A snad měli čas číst a podívat se na nějaké slušné filmy - ovšem nevím, co se u koho dělo doma/jaké měl starosti či povinnosti.

Na AJ jsme využívali streamovaných přenosů NTLive, doufám, že tyto přenosy vniknou do povědomí - většinou stojí za vidění. Mimo koronacas v kinech Světozor, Oko a Aero, párkrát do roka. Tentokrát bylo na co se těšit každý čtvrtek.

Postrádala jsem živý, autentický kontakt se studenty. To mi vadilo/chybělo hodně. Na dálku bych učít dlouhodobě nechtěla a nejspíš bych si šla hledat jinou „živou“ práci. Nesnáším dřepění u počítače a všelijaké

předstírání, že je něco jako doopravdy. Potřebuju kolem sebe lidi.

Pan profesor Linka:

Na výuce na dálku oceňuju, že je při ní možné vyrobit kurník na dálkové ovládání. Z běžné výuky mi chybí studenti — nedokážou mi je nahradit ani domácí zvířata, ani vlastní děti. Svátý Antonín Paduánský sice kázal rybám, jenže to byl na rozdíl ode mě světec. Netěším se na známkování. Osobně bych ho nejraději zrušil.

Paní profesorka Peterková:

Otázka č. 1: Že nevidím studenty. Ot. č. 2: Těším se na studenty. 3: Netěším se na ranní vstávání.

Paní profesorka Roháčková:

Co se mi líbí na výuce na dálku? Snad to, že je to novinka.

Těším se na kontakt s žáky, situační komiku, jiskru okamžiku, bezprostřednost, s jakou člověk vnímá porozumění či naprosté prázdno či znuženost, případně přeslechnutí se, přereky aj. Osobní kontakt je nenahraditelný. Řádný rozvrh také nutí lépe využít čas. Práce mi při něm trvá daleko kratší dobu. Takhle strávím obrovské množství času přípravami a opravami. Skvělá je ovšem možnost práci si udělat v dobu příhodnou.

Paní profesorka Cvachová:

Tak za přínos považuju to, že jsem se naučila na počítači spoustu nových věcí, našla další zajímavé materiály na výuku. Na druhou stranu mě to nebaví tolik jako práce ve třídě, chybí mi přímý kontakt se studenty a pokusy, které můžeme dělat všichni společně. Pro studenty je to, myslím, příležitost vzít věci do svých rukou, naučit se organizovat svůj čas a být zodpovědný za své vlastní vzdělání.

Pan profesor Hybner:

Co se mi líbí na výuce na dálku? Činosti, při kterých není třeba pracovat ve skupině nebo nevyžadují osobní přítomnost učitele, si může student při výuce na dálku rozvrhnout podle svých potřeb a provádět je v prostředí, které mu vyhovuje. To se mi na výuce na dálku líbí. Jako učitel češtiny uvedu příklad na svém předmětu. Při tvorbě slohové práce je vhodné diskutovat finální úpravy textu se spolužáky a vybrané hotové texty vyhodnotit společně v celém kolektivu třídy. Ale při samotné tvorbě textu, která by měla také probíhat ve výuce, nikoliv jako domácí úkol navíc, student ve škole být nemusí. Z tohoto hlediska je myslím na místě do budoucna zvažovat možnost zavedení kombinovaného studia - distančního a prezenčního - i na základních a středních školách.

Distanční vyučování úplně zamezilo setkávání tváří v tvář. Komunikaci tak chybí emoce nebo okamžitá zpětná vazba v rozhovoru. Zároveň není dobře možné použít některé metody výuky, které mám rád a které vyžadují bezprostřední spolupráci. Při distanční výuce mi nechybí neúprosne a zběsilé tempo školního zvonění. Pokud se do práce zaberete a jde vám od ruky, 45 minut vám mnohdy nestačí. Jenže školní zvonění vás žene ze třídy na přestávku a pak do další práce na úplně jiných úkolech.

Pan profesor Bernard:

Co se mi líbí ve výuce na dálku? Že si opravdu všichni žáci v sextách asi poprvé v historii nainstalovali doma Python a naprogramovali i v domácích podmínkách zajímavé programovací projekty!

Chybí mi osobní kontakt se žáky. Výuka přes online prostředí je taková „sterilní“. Navíc je pro mě hodně časově náročná.

Pan profesor Pivec:

Líbí se mi jak byl přechod na dálkovou výuku plynulý a bezproblémový. Žáci okamžitě ovládli nové výukové prostředí a nebyl problém ani s dodržováním základních pravidel při online výuce.

Chybí mi osobní, oční kontakt s žáky. Při online video výuce koukám do monitoru a doufám, že mi žáci rozumí. Málokdy dostávám při výuce zpětnou vazbu a jen menšina žáků aktivně ve výuce vystupuje.

Pan profesor Hyacint:

Líbí se mi, že nemusím vyfárávat z metra na Míráku. A studenti za mnou přijdou domů!

Bonusová otázka: Máte nějakou vtipnou historku z karantény?

Paní profesorka Jaworská:

Asi ani ne. Kromě toho, že jsem společně s matematickými výpočty dostala třeba i hezké malůvky po okrajích. Nebo že mi někdo omylem místo matematiky poslal biologii. Občas mě pobavily odpovědi studentů.

Paní profesorka Peterková:

Že Adam T. dělal mrtvého brouka.

Paní profesorka Cvachová:

Nejvíce jsem se pobavila, když vnuk (sekunda) dělal test z dějepisu. Spolupracovali oba rodiče, běžely dva počítače a jeden chytrý telefon. Já se svíjela smíchy. Dostali dvojku. Pro úplnost dodávám, že to nebylo naše gymnázium.

Pan profesor Bernard:

Šli jsme s naší početnou rodinou v lese a hráli hry typu „povodeň“. Najednou odkudsi přijelo policejní auto a ptali se, co to tady máme za nepovolené soustředění. Když jsme je ubezpečili, že jsme jen rodina, zkontrolovali u všech roušky a zase odjeli.

Nejvíce mi chybí studenti a kolegové. Naživo. Teď jsou nějací moc placatí...

Paní profesorka Cerhová:

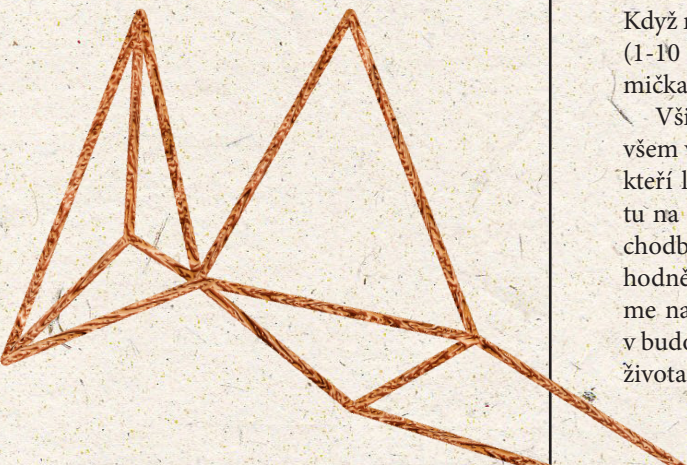
1) Líbí se mi, že DV vyžaduje větší koncentraci - uvážit: důležité - méně důležité, srozumitelné - nesrozumitelné (ze strany učitele) - na práci - kdo nechce, nepracuje pořádně ani ve škole... (ze strany žáka, dle pohledu učitele). 2) Jednoznačně chybí odezva druhé strany. 3) Oprava úloh a) nečitelných, b) poslaných několikrát ve stejné verzi, se stejnou chybou...

Hyacint:

Když jsme se učili o proroku Ezechiévi, tak jsem dostal za domácí úkol, abych se podíval na Scary movie 4, kde prý je taky Ezechiel... Poprvé, co jsme na AG, jsem dostal domácí úkol (pokud nepočítám ty od p. prof. Váni z angličtiny pro učitele)!

Paní profesorka Moravcová:

Nic vtipného se mi nepříhodilo, jen jsem dneska odřela vypůjčené auto od rodičů a vůbec nevím, jak se to stalo. Enigma. •

redakce

rozloučení

Tento rok nás opustí několik známých tváří, které už v září nepotkáme. Proto jsme je všechny poprosili, aby nám napsali pár slov na rozloučenou, která si teď můžete přečíst:

Paní profesorka Urbanová

Na AG jsem učila velmi ráda, prostředí zde jsem vnímala jako velmi přátelské a příjemné. Studentům přeji hodně úspěchů ve škole i v osobním životě a svým němčinářům posílám tento vzkaz:

Gesundheit schmücke deine Tage,
Zufriedenheit begleite sie,
dein Leben fließe ohne Klage
dahin in schönster Harmonie

(Moji studenti DSD jistě poznají obávaný Konjunktiv I. :-))

Pan profesor Pivec

Milí žáci,

odcházím z AG a chtěl bych vám poděkovat za krásných pět let, které jsem s Vámi mohl prožít. I přes nelehký začátek mého působení na gymnáziu doufám, že jsem jako učitel obstál a že informatika a tělesná výchova v mém podání Vás bavila a rozšířil jsem Vaše vědění a umění. Přeji Vám ať se Vám daří plnit své sny.

Jakub Pivec

O rozloučení jsme poprosili i naše odcházející oktávky. Jako minulý rok jsme i letos získali některá data o jejich dalších cestách (tentokrát barevně) a toto jsou výsledky:

Oktáváni se chystají do Prahy, Olomouce nebo až do Skotska. Mezi pražskými školami převládají ČVUT, UK a VŠE. Co se týče zaměření, známé tváře možná v budoucnosti potkáte v nemocnici, armádě, v divadle nebo budou dokonce učit vaše děti.

Když měli studenti ohodnotit celých osm let (1-10 - čím vyšší tím lepší), převládala osmička.

Všichni oktáváni i učitelé nám budou všem velmi chybět a rozhodně nejsme sami, kteří litují, že poslední měsíce jejich pobytu na škole jsme je už nemohli potkávat na chodbách. Přejeme Vám všem do života hodně štěstí a lásky a doufáme, že Vás uvidíme na Agorách, Společnácích, Maturácích, v budoucím životě nebo pak v nebi. Užijte si života a nezapomeňte na nás! •

Justýna Tůmová

s láskou vaše kvinty

Kdo si počká, ten se dočká, a neříkej hop, dokud nepřeskočíš. A protože si ono „hop“ někteří z nás řekli možná až příliš nadšeně, s o to větším zklamáním byl nepovedený skok spojený.

Navzdory domněnkám a přáním se totiž maturity, jak jistě víte, nakonec konaly. Naděje, že by se snad žák místo zkoušky ohodnotil na základě průměrů, pohasla a nastal návrat do reality. A přesně pro tyto účely byl povolen oktávánům přístup do budovy naší nejdražší instituce a přesně proto se stali jedinými z žactva, kdo do ní směl volně zavítat.

Tedy tak jsme si alespoň mysleli, že tomu bude.

Když nám totiž naše profesorky němčiny daly vědět, že díky rozhodnutí šůry za dva týdny píšeme Deutsches Sprachdiplom I., ocitli jsme se... v možná ne zrovna odlišné situaci.

Jen sami posuďte: Zkouška, která pro nás byla záhadným bubákem od primy, zkouška, o které všichni mluvili jako o nejzásadnějším bodě našeho studia němčiny, a hlavně – zkouška, ke které vůbec nemělo dojít! Několik dní před jejím konáním přeci došlo k uzavření školy a naše úsporné mozky tu hromadu jazykových znalostí, která do nich byla po měsíce vzorně hustěna, radostně pokryly vrstvou prachu! Jak jen, pro dobro na zemi, teď máme zkoušku úspěšně složit?!

Emoce mnohých z nás byly v tu chvíli skoro takové, jako by nás někdo polil kýblem ledové vody. Panika, nechápání, vztek.

Ovšem když vás někdo poleje kýblem ledové vody, je to především šok, co vás donutí vyjeknout. A tak když prvotní nepřijemné pocity přejdou – ba co víc, když vám ještě někdo podá vyhrátý ručník – zbude jen mokro v ponožkách. A i s tím se dá brzy vypořádat.

Nakonec jsme nedostali jen ručník, ale i nové suché oblečení. Ukázalo se totiž, že naše paní profesorky braly přípravu svědomitě a i několik měsíců pasivní výuky zamávalo s tím, co se nám pokusily předat, mnohem méně, než jsme očekávali. A tak když jsme stanuli 26. 5. před budovou AG, abychom se pokusili zvládnout tu doposud nejnáročnější zkoušku, jakou jsme kdy skládali, ochromení už dávno pominulo. Navíc jsme se po třech měsících konečně všichni shledali! Sice s různě vzorovanými rouškami na tváři a desinfekcí na ruce, ale hlavně všichni. A to nám rozzářilo zbytek dne, ať už jsme ve vyplňovacím archu zaškrtli cokoli.

I sama zkouška nám nakonec udělala radost. Součástí poslechového cvičení bylo totiž vyprávění o výkonu mediátorů na německé škole a to nás (s přihlédnutím k probíhání identické služby v naší instituci) přinejmenším pobavilo. Pokud by tedy některý z našich školních certifikovaných mediátorů zvažoval přesun do německy mluvících zemí, očividně to varianta je! Akorát by z něj už nebyl mediátor, nýbrž „streitschlichter“. Nechávám na vás, zdali je to argument pro, nebo proti.

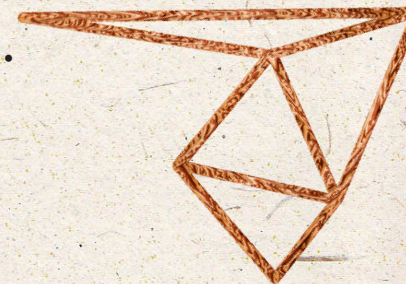
Do doby, kdy Agónie vychází, jsme se na AG byli podívat ještě jednou - na ústní část zkoušky - stejně jako maturanti, kteří si tam dochází oddřít své. Po přestávce delší

než letní prázdniny byl náš ústav konečně navštíven i někým jiným než jeho stálými obyvateli a můžu vám říct, že rozhodně neztratil na své osobitosti. Proto jsme se s vámi jako rychlý pozdrav rozhodli sdílet tuto fotku, jako důkaz toho, že škola stojí - a my po dopsání zkoušky též.

Na závěr už jen chci vzkázat všem, které to teprve čeká, aby se DSD I. nebáli. Stejně jako jakákoliv jiná větší jazyková zkouška je totiž skvělou příležitostí k zpětnému ohlednutí se za vším, co se vám za uplynulé roky podařilo vlastními silami vybudovat. A ať je dobré uchovávat si k ní respekt, měla by být nakonec vašim pomocníkem - ne nepřitelem. My sami (a předpokládám, že většina lidí, co danou zkoušku skládala) jsme se o tom přesvědčili.

Zdravíme vás tedy ze schodů, které jsou všem z nás velice dobře známé. Škola se tyčí, KDM vaří, vrátnice stráží! A pokud si to nebudete mít příležitost sami brzy zkontrolovat, nejspíše v září znovu na viděnou.

S láskou
váše kvinty! •

pozn. redakce - Agónie vychází s tradičním zpožděním, proto nejsou všechny informace úplně aktuální

kam se jen poděl?

Volný čas.

Teoreticky by ho měla být v karanténě spousta, jsme přece doma a předmětů zázračně ubylo. Já mám ale spíš pocit, že se někam úplně vytratil.

Ruku na srdce, AG je poměrně náročná škola, hodin máme pozeňnaně a práce na doma za nimi nezůstává pozadu. Konečně náš školní časopis se jmenuje Agónie. Přesto jsem ale alespoň já měla v klasickém školním režimu dojem, že je dostatek prostoru na to, strávit večer u Netflixu, koukáním na Případy prvního oddělení, venku s kamarády nebo jakoukoli jinou absolutně neproduktivní činností, která vás jen napadne.

Distanční výuka nám nabídla poměrně unikátní (a naprosto nevyžádanou) možnost zjistit, jaký je ten bájný home office. Tu představu rozvíjel na nějaké hodině předmětu, který ho ani trochu nebaví, snad každý. Člověk je pánem svého času; dělá jen to, co ho baví, a vůbec ho neomezuje nějaký pevně daný rozvrh, který by sám stoprocentně poskládal mnohem lépe. Pravidelně mění zajímavá pracovní prostředí, zná každou kavárnu ve městě, a práce mu jde hezky od ruky. Každý den mu zbyde čas na to si uvařit zdravý oběd do krabičky, sportovat, a ještě se vidět s přáteli.

Aby nedošlo k omylu, nechci jakkoliv nadávat na školu a organizaci z její strany, za sebe můžu říct, že po trochu krušnějších začátcích si distanční výuka „sedla“ a poměrně funguje. Sen o efektivní práci z domova se však rozplynul.

I přes usilovné ignorování nesplněných úkolů v příslušných kurzech nás v karanténě stále pronásledují neoblíbené předměty. Zachování spánkového režimu jde také výborně, daří se mi spát dokonce ještě méně, než obvykle. Všechna jídla už jsem protočila tak desetkrát a jestli ještě někdy uvidím špagety s kečupem, pravděpodobně je vyhodím z okna.

Hlavní část problému však netvoří jídlo nebo spánek, tvoří ho práce. Vždyť jí není tolik, tak jak je možné, že je jí POŘÁD TO-LIK? Podle mě je to takhle: kam čert nemůže, tam nenastrčí ženskou, tam nastrčí prokrastinaci! Ta tu s námi studenty byla vždycky, ale u nás doma se jí teda daří mnohem víc než ve škole. A tak práce čeká, ToDo list se plní a já si mezitím stěžuju každému, koho to ještě zajímá, že zase nic nestíhám.

Dokonce jsem zjistila, že je na to i speciální porucha, takzvaný „home office syndrom“. Ve zkratce jde o to, že se rozmazá hranice mezi prací a odpočíváním a výsledek není ani to první, ani to druhé. Ty poučky zná asi každý z nás, ale zpříjemnit si studium natáhnutím se na milovanou postel je prostě moc lákavé, že? A tak dopisuju článek, samozřejmě později, než bylo v plánu, a ptám se sama sebe: kam se mi ten volný čas zase poděl? •

pěst reality

Jistě nejsem jediná, kdo si už nescetkněkrát položil tajemstvím opředenu otázku - jak to bude vypadat, až skončí karanténa? Až budeme moci opět pozvednout naši civilizovanou společnost, která přírodě tak těžce zatápí pod kotlem. Až bude zase *vše jako dřív*.

Tato otázka mi značnou část nočních probdění okupovala většinu hlavy. Vkrádala se do ní potají a proploovala do mnohdy divokých a podivných snů. Když toto šílenství doprovázené chrchlajícími lidmi a bezpečnostními opatřeními začalo, nikdo nevěděl, kdy skončí. A hlavně jak skončí. Odborníci se nám snažili přiblížit různé druhy scénářů, jeden horší než druhý. Jednou zkrocení nejhoršího, podruhé normalizovaná panika. Ale, světe div se, tento čas opravdu nastal a společnost se pomalu zvedá z kolien. Ovšem i přes spoustu zajímavostí a informací o novém postupu států, které nám tento počínající fenomenální vzestup může nabídnout, není pro ně v tomto textu místo. Nejsem žádná odbornice, žádná epidemioložka, žádná ekonomka. Pouze studentka. Tudíž jsem se rozhodla tuto situaci vzít do vlastních rukou a pootočit o několik stupňů.

Na začátek je potřeba si definovat člověka jako takového. On je přeci ten, který se s problematikou nového viru potýká. Dle Cirera se jedná o „*bytosť schopnou rozumu a poznání*“. Velmi pěkná definice. Otázka však, zda-li platí i na takovou nečekanou situaci, která nás během minulého zimy zastihla. Zda-li dokáže vzít svůj *rozum a poznání* z dob minulých do hrsti a přijít s adekvátním řešením.

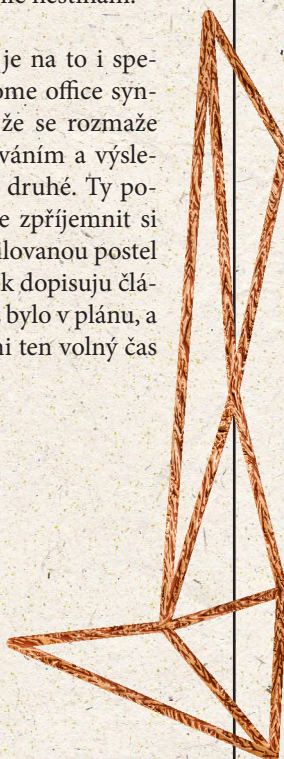
Každá hlava státu přišla s něčím jiným. Jedni testovali jako pominití, druzí brali virus

na lehkou váhu a sami na to doplatili, další zvolili metodu tutlání a někteří dokonce přispěli do výzkumu svými vlastními inovativními postupy. I v naší krásné zemi se mi dostala odpověď poměrně záhy, dokonce se ukázala bez ostychu a v plné své síle - karanténa.

Ta jako taková by sama o sobě nebyla nijak závadná pro lidského tvora. Naopak - chce jej udržet v bezpečí, díky ní by se měl virus přestat šířit takovou rychlostí a také v člověku vzbuzuje takové podivné rozhodnutí, které se u některých jedinců pravidelně objevuje s úderem Nového roku. Což je chvalitebné. Poté nás však, až vylezeme po několika týdnech ze svých izolovaných domovů, čekají následky. Ovšem jaké budou? Co karanténa nepřímo způsobila v našich osobních životech?

Když jsme byli nuceni chodit do školy, měli jsme jasný řád, v kolik začíná, v kolik hodin v ní musíme být přítomni, abychom stihli vyběhnout schody od skříněk, popřípadě se přezout kvůli ostřířím zraků některých profesorů. Teď, během distanční výuky, kdy spousta studentů rádo dospí svůj spánkový deficit a jejich první jídlo je oběd, se řád lehce posunul. Tudíž už jen vstávání těsně před obědem a dodělávání úkolů těsně před půlnočním deadline může rádně zamíchat s naším biorytmem. Takže jakmile se vrátíme zpět do reality, chuť její pěsti bude velmi ošklivá, když nebudeme schopni ráno vstát ani na šestý budík.

Tím však útrpné důsledky ještě nekončí. Hned, jakmile se dostaneme z domu potřebujeme doběhnout autobus, nebo tramvaj - protože to je ta poslední, kterou přijedeme včas -, zjistíme, že toho nejsme schopni. Fy-

zička se s námi rozloučila už třetí den, který jsme proleželi v posteli s notebookem nebo knížkou, a teď po deseti metrech sotva padáme dech. Samozřejmě existují výjimky, které se nenechali zahanbit a udržovali se v kondici ať už jízdu na kole nebo procházkou v přeplněném parku, ale ne každý je tak zodpovědný ke svému tělu.

Když už ale nemáme problém s fyzickou a autobus či tramvaj skutečně doběhneme, přichází další kámen úrazu, který jsme během karantény nemuseli řešit - vzhled. Nikomu nevadilo, když jsme doma byli neoholení, nikdo příliš neřešil, když nám táhlo z úst, měli jsme mastné vlasy a kruhy pod očima jako dva černé pytle. Ovšem teď vcházíme do plného dopravního prostředku s nejen nepřílišnou důvěrou ve zdraví všech přítomných, ale i s jistým podvědomím hlodáním, že opravdu nebylo od věci se umýt, jak nás nabádala mamka.

Už by to mohlo stačit, říkáte si. Já také, ale bohužel. Berme, že jsme přežili jízdu dopravou bez úhony a jediného křivého pohledu spolucestujících. V poklidu vystupujeme a jdeme tam, kam máme. Najednou nás ale kdosi zastaví a něco po nás chce. Zde se objevuje další problematika, na kterou nás karanténa nepřipravila, a to interakce s cizími lidmi. Nemůžu toho člověka odbýt jako své mladší sourozence, nemůžu jej ignorovat. A nemůžu ani utéct jako před čistým nádobím v myčce.

Avšak snad ten nejhorší problém, který není hned tak zřetelný na první pohled, přijde až časem. Konkrétně „Mám ještě dost času.“

Pokud tuto větu v nejbližších dnech po skončení karantény nevyškrtáme ze slovníku, rozhodně to s námi půjde z kopce více, než bychom si kdy přáli.

Abych tento text však neukončila v negativním duchu, spousta lidí se s pěstitv reality perou velmi dobře a mají můj obdiv, jak rychle a efektivně se dostali zase do starých kolejích, dokonce je tato mnohdy nepříjemná situace dokázala posunout kupředu. Vzali svůj rozum a poznání a stali se lepšími lidmi, než Cirero předpokládal.

Jak to ale bude s námi ostatními? Snad na tom budeme brzy stejně jako oni a snad i dříve, než si myslíme. •

Julie Baboráková

Chalífát aneb švédská perla mezi Netflixovými hrachy

Myslím, že my, co v době karantény neustále obnovujeme neplacenou zkušební verzi na Netflixu, se shodneme, že kvantitou a většinou i nízkou kvalitou (po které ale čas od času zatouží každý z nás, to jistě nepopírám) nekonečných seriálů, romcom cliché z prostředí amerických středních a nerealistických reality show se s touto streamovací společností nemůže nikdo a nic měřit.

Přesto jsem nedávno objevila (již dávno objevený) seriálový skvost, který mě uchvátil snad po všech stránkách, a ráda bych ho dostala do většího podvědomí alespoň mezi vás, čtenáře Agonie.

Tak tedy Chalífát (Caliphate) je švédskou minisérií o osmi dílech premiérující na začátku tohoto roku. Děj se odehrává na několika místech a sleduje stále více se proplétající osudy několika žen, které mají co dočinění s islámským terorismem. Seriál tak nenúceně, ale velmi realisticky nahlíží na dvě zcela protichůdné životní situace. Na jedné straně je Pervin, která se se svou malou dcerou zoufale snaží uprchnout ze Sýrského města Raqqa, s manželem Hussamem, působícím v IS, který se aktivně podílí na plánu hned několikanásobného útoku na Švédsko. Na straně druhé sledujeme asi sedmnáctiletou Arabku Sullu a její kamarádku Kerimu, které se začnou hlásit k extrémistům, vyznávat šariu a společně si plánovat slunnou budoucnost s pohlednými vojáky, kde jinde než ve vysněném městě Raqqa - "ráji na zemi". Pervin se už v prvním díle

rozhodne kontaktovat švédskou vyšetřovatelku Fatímu, která se ze všech sil snaží zabránit plánovanému útoku, a obě ženy tak uzavírají dohodu o vzájemné pomoci.

Seriál je plný nečekaných zvratů nejen v ději, ale i v samotném přemýšlení a jednání hlavních postav. I když filmů a seriálů o tomto tématu existují stovky, Chalífát nabízí nový pohled na aktuální společenské problémy, otázky víry i mezilidské vztahy. Velmi detailně se ale zároveň soustředí i na vedlejší postavy - obzvláště mě zaujali zoufalí rodiče Sully a Hussam, který je věrný svému poslání až do chvíle, kdy dostane osudovou nabídku.

Příběh je sice zcela smyšlený, přesto však působí velmi autenticky a ani trochu černobíle, neboť boř některé zažitě stereotypy o džihádistech a zároveň až děsivě přesně vykresluje psychologické postupy teroristických manipulátorů tak, že ani dvě zfanatizované dívky nepůsobí příliš naivně poté, co se dozvíme, že vložily veškerou svou víru v nepravého člověka.

Na závěr si troufám říct, že Chalífát by si jistě zasloužil druhou sérii a větší pozornost. A pokud se rozhodnete si ho pustit, moc ráda si s vámi o všem podebatuji :) •

anonym; článek nám byl zaslán v reakci na povídku Adély Vítové z minulého čísla

povídka plná hlíny

Otevřený dopis drží před očima a znovu pročítá řádky textu. Zastavuje se u tučně tištěných slov. Povídková soutěž, první místo, vyhlášení výsledků. A datum. Nesmysl. Znovu kontroluje své jméno. Pokládá dopis na stůl, usedá na nejbližší židli a dlouze se zamyslí.

Jaro začalo jako každý rok dříve. Teplo volalo všechny ven a večery byly ve znamení odpočinku. Okno pokoje ve druhém patře venkovského domku nedaleko Prahy se rozsvítilo bílým světlem. Pan Vítek po celodenní práci na zahradě zasedl ke svému počítači.

Cestu internetem jako by měl vyšlapanou. Titulky zpravodajství, vláda zvedá důchody, záplavy ve střední Asii. Pak nepřechtené zprávy na sociálních sítích. Adéla si na tenise vyvrkla kotník. Nechce přijet? Tady by si mohla odpočinout na zahradě. Nakonec ještě e-mailová schránka. Měl by si odhlásit všechny ty reklamy. Většinu zpráv smazal. Zůstal mu tam e-mail z práce a upozornění z knihovny. Povídková soutěž pro studenty středních škol na volné téma.

Přes obličej mu přelétl úsměv. Představil si porotu soutěže, nadšené knihovnice, jak se nemohou rozhodnout mezi infantilní milostnou zápletkou a osudem superhrdiny z budoucnosti. Napadlo ho přeposlat e-mail Adéle. Třeba by v konkurenci uspěla s příhodou o vyvrknutém kotníku. Nakonec myšlenku opustil a zpráva zamířila mezi ty o slevách a výprodejích. Do koše. A lehký úsměv zmizel.

Práce druhý den byla jednotvárná. Z kraje zahrady bylo vidět, jak krumpáč letí

vzhůru a pak se s dutým úderem zabořuje do jílu. Sluníčko lákalo na procházky a výlety a cyklisté, co jeli kolem, mohli přes plot dobře sledovat horní polovinu muže, jak se shýbá nad svou prací v zemi.

Když kopal, přemýšlel. U kopání vůbec máte spoustu času přemýšlet. Přestanete vnímat pohyby a otevře se vám svět fantazie. Jako v kině promítáte nápady na stěnu hlíny před vámi. Přehráváte předchozí dny, přetáčíte plány.

Pan Vítek uměl kopat. Práce mu šla od ruky a po obědě měl skoro hotovo. Sledoval hlínu, jak létá z lopaty na hromadu, poslouchal, jak se rýč zahryzává do svrchní vrstvy prorostlé trávou. Vždy zazněl hezký zvuk praskajících kořínek trávy. Nasával vlhkou vůni zeminy, jak osvěžovala možná až příliš horký jarní den. Proč nikdo nepíše o hlíně?

Přelétl pohledem celou svou pečlivou práci, sednul si na jeden z větších kamenů, na který při kopání narazil, a který tak po milionech let dlení v zemi vyzvedl na povrch. Za hodinu měl povídku na papíře. Povídka o životodárné hlíně, nekonečném koloběhu dějin zapsaných ve vrstvách země.

Znovu se pro sebe usmál, jako včera večer, zalepil obálku a vhodil ji do schránky. Tak, dámy knihovnice. Tady máte k těm pubertálním textům něco navíc.

Tati, to přece nejde, zlobila se Adéla do telefonu, zatímco si pan Vítek rozesmátý musel odkašlat, aby jí mohl něco odpovědět. Ty ses zbláznil? Jak tě to proboha napadlo?

Napadlo, no, prostě tak. U kopání.

To snad není možný, řekla si spíš pro sebe Adéla. Ale pro tu cenu si nejdu, je ti to doufám jasný. Je to podraz a nic mi do toho není. Běž si pro ni sám.

Jaro bylo v plném proudu. Modrá obloha zvala výletníky do přírody a cyklisty do sedel. Když projížděli kolem domku nedaleko Prahy, mohli přes plot spatřit muže, jak lopatou nabírá zeminu a sype ji na prohazovací síto. Nebylo to z dálky přesně poznat, ale zatímco cyklisté krabatili zpocená čela a s útrpným výrazem ve tváři funěli do nedalekého kopce, muž s lopatou, svlečený do půl těla, zdálo se, má pobavený výraz. Jako kdyby v té hlíně byla vepsána jakási legrační příhoda.

Košile pan Vítek nesnáší. Ale když proházel celou hromadu hlíny, jednu ze skříně vyndal, osprchoval se a s pocitem mírného neklidu si ji oblékl. Čisté kalhoty, boty, klíčky od auta a může vyrazit.

Adéla v první řadě sedí co možná nejhloub, jak to jen židle umožňuje. Nesmí přijít nikdo, kdo ji zná. A když přijde, nesmí ji vidět a poznat. Sál je plný, moderátor pomalu vyhlašuje jména, zní pótlesk. Nastává napjaté ticho a Adéla poslouchá poslední vyhlášení. První místo v literární soutěži o nejlepší povídku vyhrává Adéla Vítková. Za nepřítomnou slečnu Vítkovou přichází cenu převzít její otec, pan Petr Vítek. V zadní řadě se zvedá muž, přichází na podium, všem podává ruku a před dvěma dámami, nejspíše knihovnicemi, se mírně uklání. Nakonec se otáčí do publika a nenápadně mrká do první řady. Adéla se neudrží, tleská a dává se do smíchu. •

Jan Pavel II.

Letos v květnu si připomeneme 100. výročí narození jednoho z nejznámějších papežů v dějinách - Jana Pavla II. Jan Pavel II. je velmi složitou osobností. Nebudu zde popisovat celý na události hojný život Jana Pavla, protože bych obsadil celé číslo Agonie. Zaměřím se proto jen na jednu věc - věc, díky které je známý ve státech jako Uganda nebo Ghana, tj. na jeho cesty. Ale na začátek odvyprávím krátce jeho život. Jan Pavel II. se narodil jako Karol Wojtyła ve městěčku Wadowice na jihu Polska 18. 5. 1920. Teologii začal studovat během II. světové války v tajném teologickém semináři. V roce 1958 se stal biskupem a posléze roku 1964 arcibiskupem krakovským. 14 let poté, 16. 10. 1978, se stal ve věku 58 let prvním neitalským papežem po 400 letech. Zemřel v roce 2005. Byl jedním z nejdéle působících papežů.

Cesty a poutě Jana Pavla II.

Jan Pavel II. jako papež vykonal více cest do zahraničí než všichni jeho předchůdci dohromady! Celkově jich bylo přes 100. Putoval nejčastěji do USA, Francie, Španělska, Itálie a samozřejmě také do svého rodného Polska, kde byl trnem v oku komunistických pohlavárů. Právě do Polska vedla jeho první cesta. Navštěvoval okolí svých rodných Wadowic, ale například také Osvětim, nebo hlavní město Varšavu, kde sloužil mši před na tu dobu neuvěřitelným miliónem lidí. Během ní pronese slavná slova Niech zstąpi Duch Twój! Niech zstąpi Duch Twój i odnowi oblicze ziemi. Tej ziemi! Což v překladu znamená: Nechť sestoupí Tvůj duch! Nechť sestoupí Tvůj duch a obnoví tvář země! Této země! Tato slova pronesl 2. 6. 1979. Ta slova se zároveň stala inspirací polského antikomunistického hnutí NSZZ

Solidarność, kterému se nakonec povedlo svrhnout komunistický režim v Polsku. Polsko navštívil poté ještě 8krát. Téhož roku navštívil také několik států střední Ameriky, Irsko, USA a Turecko. Nejvíce států navštívil v roce 1985, celkem 16. Jak postupně stárnul, cestoval stále méně a už to nebyly dlouhé cesty. Dříve během svých „výprav“ navštívil klidně 7 zemí v průběhu jedné cesty. Jan Pavel II. nenavštěvoval jen státy jako Francie nebo USA, ale i chudé státy v Africe jako Mali, Středoafričskou republiku nebo Zair. V Africe navštěvoval nejčastěji Ghanu a Keňu. Každou z těchto zemí navštívil 3krát. V Jižní Americe navštěvoval nejčastěji Brazílii. Jeho poslední cesta vedla do Francie. Jako první papež po mnoha staletích navštívil pravoslavné Řecko. Jako jediný papež v dějinách navštívil mešitu. K tomu došlo v Sýrii. Během cest vyjadřoval úctu jiným náboženstvím.

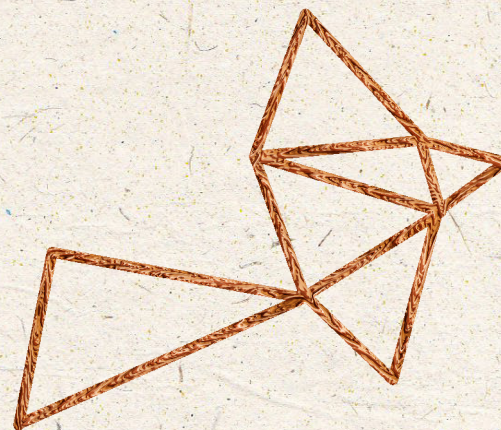
Například políbil korán a mnohokrát se setkal s dalajlámou. Za to často sklízel kritiku. Jde však spíše o to, že, jak už jsem zmiňoval, vyjadřoval úctu jiným náboženstvím. Československo a později ČR navštívil celkem 3krát. První návštěva naší země Janem Pavlem II. se odehrála již 4 měsíce po sametové revoluci. „Nevím, zda vím, co je to zázrak. Přesto se odvažuji říct, že jsem v tomto okamžiku účastníkem zázraku. Do země zdevastované ideologií nenávisti přijíždí posel lásky. Mám tu čest být svědkem okamžiku, kdy její půdu líbá apoštol duchovnosti,“ řekl tehdy Václav Havel na ruzyňském letišti. Papež odsloužil před půl milionem lidí mši na letenské pláni. Za 24 let, co byl papežem, absolvoval 104 cest (mimo Itálii) a navštívil 119 zemí světa. Zemřel 2. 4. 2005 ve věku 84 let. Prohlášen za svatého byl 1. 5. 2011, tedy nejrychleji ze všech papežů. •

volný čas

Volný čas mám v hojnosti,
tak vymyslím blbosti.
Myšlenky,
když volné jsou,
Bůh ví, kam nás zavedou.

Tak vymyslím.
Blbosti.

Ale je to radosti,
vymýšlet ty blbosti,
jakož také do parku,
jít,
rozdmychat oharků
starých koníčků
a taky
staré fotky nové laky,
co tak člověk vymyslí
když konečně má
drahocenný tájm. •

chcete něco vzkázat Agónii?

Budeme rádi za jakýkoliv vzkaz, vzpomínku, připomínku, secret crush či secret ship, stížnost, dojemný dopis či báseň... Zkráceně COKOLIV :) A podpis může být nepovinnou třešničkou na dortu. •

MATURITNÍ TÝDEN

maturanti   profesoři   mladší studenti

VOLNÝ ČAS

normálního studenta

studenta AG

David Janák

nadějní fotbalisti [EP.2.]

Dobrý den, dnes to budou fotbalisti z Premier League. Pojdme na to!

Phil Foden

Mladá naděje z akademie Manchesteru City stihla zahrát v této sezóně 14 zápasů! Tento skvělý záložník pracuje ve 20 letech s hvězdami jako Agüero, De Bruyne, Sterling či Ederson. Pod Guardiolum rostou i jiná jména např. Zinchenko nebo Gabriel Jesus. Přesuneme se z City do United na dalšího fotbalistu.

Mason Greenwood

18letý útočník Rudých ďáblů, který nastřílel 11 gólů v této sezóně, je naděje (asi poslední) pro Manchester United. Dal gól proti LASK Linz (5:0), Watfordu (3:0), Tranmere (6:0), Norwichi (4:0) a dalším malým klubům. Přesuneme se do Londýnského Arsenalu.

Gabriel Martinelli

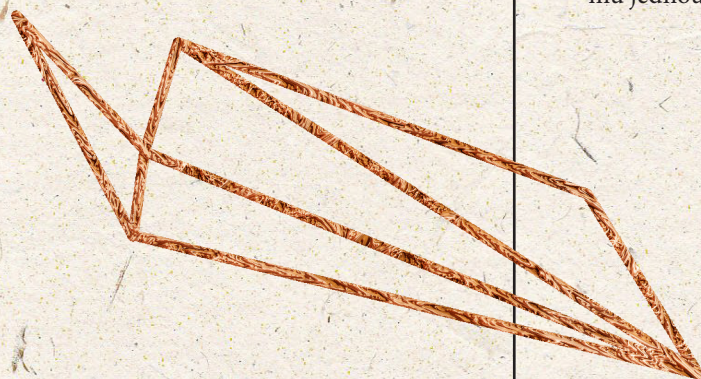
Poslední 3 fotbalisti budou z Arsenalu. To jste nečekali co? Nová posila z Ituana Arsenalu pomohla (10 gólů). Dokonce s jeho pomocí remizovali s Chelsea! Nebo to dotáhli až do penalt s Liverpoolem (dokonce mu jednou asistoval Mesut Ozil)!

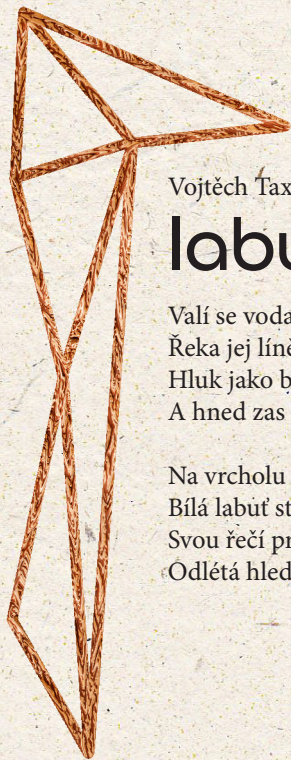
Bukayo Saka

Nový obránce (asi lepší než zbylí tři) rovnou z akademie 9. týmu tabulky, podle EA nová hvězda obránců (kam se hrabe Ramos). Podle jeho statistik (3 góly) je to obránce styl Jordi Alba alias styl Alexander-Arnold.

Nicolas Pepé

Sice je mu 25 let, ale proč ho sem nedát? Hvězda, která dříve nastoupila v Angers (3 góly), Orleans (7 gólů), Lille (35 gólů) a od léta hraje za Arsenal (6 gólů). Myslím si, že je to kvalitní útočník, ale když hrajete s Ozilem, Xhakou anebo Davidem Luizem, chápu, že dal "jenom" 6 gólů. •

Vojtěch Těch

labuť

Valí se voda po jezu
Řeka jej líně překračuje
Hluk jako by padala z útesu
A hned zas klidně pokračuje

Na vrcholu vodního díla
Bílá labuť staví se toku
Svou řečí proudu vody spílá
Odlétá hledat klidnou zátoku. •

